

DE OVERDWARS GESTRIKTEN

Klucht in vier bedrijven

door

Hub Fober

TONEELUITGEVERIJ VINK B.V.
(Grimas Theatergrime verkoop)
Tel: 072 - 5 11 24 07
E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl
Website: www.toneeluitgeverijvink.nl

VOORWAARDEN

Alle amateurverenigingen die het stuk: **DE OVERDWARS GESTRIKTEN** gaan opvoeren, dienen in alle programmaboekjes, posters, advertenties en eventuele andere publicaties de volledige naam van de oorspronkelijke auteur: **Hub Fober** te vermelden.

De naam van de auteur moet verschijnen op een aparte regel, waar geen andere naam wordt genoemd.

Direct daarop volgend de titel van het stuk.

De naam van de auteur mag niet minder groot zijn dan 50% van de lettergrootte van de titel.

U dient tevens te vermelden dat u deze opvoering mag geven met speciale toestemming van het I.B.V.A. Holland bv te Alkmaar.

Copyright: © Anco Entertainment bv - Toneeluitgeverij Vink bv

Internet: www.toneeluitgeverijvink.nl

E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl

Niets uit deze uitgave mag verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, verfilming, video opname, internet vertoning (youtube e.d.) of op welke andere wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Het is niet toegestaan de tekst te wijzigen en/of te bewerken zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Vergunning tot opvoering van dit toneelwerk moet worden aangevraagd bij het Auteursrechtenbureau **I.B.V.A. HOLLAND bv**

Postbus 363

1800 AJ Alkmaar

Telefoon 072 - 5112135

Website: www.ibva.nl

Email: info@ibva.nl

ING bank: 81356 – IBAN: NL08INGB0000081356 BIC: INGBNL2A

Geen enkele andere instantie dan het IBVA heeft de bevoegdheid genoemde rechten van u te claimen, of te innen.

Auteursrechten betekenen het honorarium (loon!) voor de auteur van wiens werk door u gebruik wordt gemaakt!

Auteursrechten moeten betaald worden voor elke voorstelling, dus ook voor try-outs, voorstellingen in/voor zorginstellingen, scholen e.d.

Vergunning tot opvoering:

1. Aankoop van minimaal **9** tekstboekjes bij de uitgever.
2. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart (tevens bewijs van aankoop), met uw gegevens, naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
3. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Vergunning tot HER-opvoering(en):

1. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart met uw gegevens naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
2. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Opvoeringen zonder vergunning zijn niet toegestaan en strafbaar op grond van de Auteurswet 1912. Zij worden gerechtelijk vervolgd, terwijl de geldende rechten met 100% worden verhoogd. Het tarief wordt met 20% verhoogd voor opvoeringen waarvoor geen toestemming werd aangevraagd binnen drie weken voorafgaand aan de voorstelling.

Het is verboden gebruik te maken van gekregen, geleende, gehuurde of van anderen dan de uitgever gekochte tekstboekjes.

**Rechten BELGIË: Toneelfonds JANSSENS, afd. Auteursrechten,
Te Boelaerlei 107 - 2140 Bght ANTWERPEN Telefoon (03)3.66.44.00.
Geen enkele andere instantie heeft de bevoegdheid genoemde rechten van u te claimen, of te innen.**

PERSONEN:

VIC: een door het verleden achtervolgd man, die daardoor in een wanhoop positie is komen te verkeren;

MAARTJE: zijn eveneens met het verleden worstelende wederhelft;

JOSJE: hun niet op haar mondje gevallen eigenzinnige dochter;

RALF: evenals Vic belast door een vroegere gebeurtenis, waaraan hij geen brandschoon geweten heeft overgehouden;

MONIQUE: zijn echtgenote, en in dezelfde mate als de dood voor onthullingen van toen;

RONNIE: hun zoon, een vrijgevochten eigenzinnige dondersteen;

SNOET: huisfactotum van beide gezinnen, een beminnelijk en behulpzaam oud besje;

ELZA: gedegen en ietwat belegen, ernstige en nuchtere hulp in beide gezinnen;

PEER: een Belgische baron, ook niet meer de jongste, die gelijk nen zot achter dat verdoemd schoeën Josjen aanzit.

Leeftijden:

Josje en Ronnie moeten rond de eenentwintig lijken; Vic, Maartje, Ralf en Monique veertig tot vijftig; Elza en Peer plm. vijfendertig tot veertig; Snoet plm. zestig tot zeventig jaar. Een van de personen in dit stuk is een Belg. Het moge duidelijk zijn dat dit, al naar de aard en/of capaciteiten van de desbetreffende acteur, net zo goed iemand kan zijn met een accent uit een ander land, of iemand uit een anderstalige (dialect) provincie in ons eigen land.

ENKELE TECHNISCHE WETENSWAARDIGHEDEN:

Het toneel toont een doorsnee huiskamer. Vanuit de zaal gezien is in de linkse korte kant een deur waarachter het gezin Heuvelman woont, t.w. Vic, Maartje en Josje. In de rechter korte kant een deur waarachter het gezin Hoefsmid woont, t.w. Ralf, Monique en Ronnie. In de achterwand een open doorgang. Als Elza die benut gaat ze daar praktisch altijd links af, als anderen die benutten gaan ze daar altijd rechts af, omdat rechts naar achterom voert en links naar de voordeur, het onderkomen van Elza enz. In uitzonderingsgevallen wordt dit in de tekst aangegeven. Het opkomen van de Heuvelmannen uit hun kamer wordt aangegeven met "op van links", dat van de Hoefsmids met "op van rechts". Wordt de midden doorgang gebruikt, is dat steeds aangegeven met "op door midden". Links op het toneel een twee- of driezitsbank, rechts een zithoek, bestaande uit enkele fauteuils en een tafeltje. Ongeveer in het midden een tafel met drie stoelen. Ergens een kast om iets in op te bergen. De tijden zijn niet belangrijk. Uit de teksten blijkt dat elk bedrijf enkele dagen later speelt dan het voorgaande. De kleding kan van deze tijd zijn.

EERSTE BEDRIJF

Snoet (*op door midden met paraplu*): Hoi hoi, daar zijn we weer.

Maartje (*zit op bank te lezen, blij*): Hé Snoet. Ik dacht zoëven nog, zou ze vandaag niet komen.

Snoet: Maartje Heuvelman, je zou toch beter moeten weten. Als ik één dag niet geweest ben, denk ik al iets gemist te hebben. Maar eh, helemaal alleen?

Maartje: Nou alleen... maar Vic moest even weg, waar de kinderen zijn weet ik niet en de Hoefsmids zullen wel een uiltje knappen.

Snoet (*richting rechts, gemoedelijk*): Dan zal ik wel eens voor prins gaan spelen en de doornroosjes uit hun slaap wekken. Ik moet Monique toch nog haar paraplu teruggeven.

Maartje: Ik durf anders te wedden dat het niet lang meer zal duren voordat ze weer allemaal komen opdagen, want het is haast koffietijd.

Snoet (*af rechts*): Dan moeten ze zeker uit hun dromen gewekt worden.

Peer (*op door midden met boeket bloemen*): Aha madam Euvelman. Ik vraag duizendmaal verschoning dat ik binnenkom gelijk nen overval, maar et vereugd mij u enen schoeënen goeden dag te mogen wensjen.

Maartje: Hallo meneer de baron, het genoeg is geheel aan mijn kant. In weerwil van het feit dat ik meen te mogen weten niet tot de beweegreden te behoren die u ook déze keer weer in onze richting gevoerd heeft.

Peer: Ja weet ge madam Euvelman, ik eb den velo genomen, omdat ik goesting gevoelde in de vrije natuur te vertoeven, om den ambras van allen dag weerstand te bieden, verstaat ge. En dan, omsloëten door et groene lover en met de sonates van et vogelenkoor in de oren, voerden mijne voeten mij, gelijk nen automatiek, naar uwen aardstee.

Maartje (*begrijpend*): Ja ja, maar eigenlijk meer nog naar diegene die u vóór deze hardstede hoopte te vinden. En zeker weten dat dat niet "mijn" persoon is, meneer van Optoeteren.

Peer: Pardon madam, met uw goedvinden, van Opoeteren is de naam, Peer van Opoeteren. Ik zijn een telg uit de gelijkkluidende baronie in de Belgische Kempen, momenteel wegkwijnend onderdaan van uw proeëper landsjen.

Maartje: Wegkwijnend meneer de baron?

Peer: Awel madam, omdat ik er nog lang niet ganselijk van overtuigd zijn dat de oorzaak van mijne bezoeken aan deze lieflijken woon mijnen artstochtelijken roep ge-oor zal geven.

Maartje: Tja meneer de baron, dan zou u misschien eens iets harder moeten roepen. Ofschoon u dat op dit moment niet veel zou baten, want ze is er niet.

Peer (*teleurgesteld*): Een spijtige omstandig-eid madam Euvelman, die mijnen opontoud ier niet langer noodzakelijk maakt.

Maartje: Ik kan er ook niets aan doen meneer de baron. Als Josje van uw bezoek geweten had zou ze beslist wel thuis zijn gebleven.

Peer: Ik eb er niet aan gedacht madam u te verwittigen, omdat et enen spontanen inval was... Maar eh (*steekt Maartje het boeket toe*) mag ik dan uwen goedwil vragen om dit boeketsjen aan mijn aanbedene...

Maartje: Aha, alweer zo'n prachtige bos. Daar zal Josje wel blij mee zijn.

Peer: Uw spontane uiting geeft mij oop madam... Maar allé, (*richting midden*) als u mij toestaat mij te mogen verwijderen... met duizendmaal excusé voor de storing...

Maartje: Maar meneer de baron, u hebt mij helemaal niet gestoord. En laten we maar zeggen een volgende keer beter, niet?

Peer (*af*): Awel madam, zeer vriendelijk, et was mij een genoegén. (*Maartje legt boeketje nonchalant op de bank en leest weer*)

Monique (*op met Ralf van rechts*): En, nog geen koffie?

Maartje: Elza zal wel zo komen. (*Monique haalt koppen en schotels uit de kast en begint die alvast te verdelen*)

Ralf (*met pakje speelkaarten in z'n handen*): En Vic?

Maartje: Moest nog even weg, kan elk moment... ah, daar heb je 'm al.

Vic (*op door midden*): Zo, dat hebben we weer... (*tot Ralf*) Aha, jij zit er natuurlijk weer op te vlassen om ingemaakt te worden.

Ralf: Kom op man, deze keer ga "jij" voor de bijl. (*Vic en Ralf zitten in fauteuils, spelen kaart, Elza inmiddels op door midden met tablet waarop een kan koffie, melk en suiker. Schenkt koffie. Monique zit aan tafel, bladert in tijdschrift, Elza vergeet Maartje in te schenken*)

Maartje: Zeg, waar is Snoet gebleven?

Monique: Je kent haar toch. Je zult het niet geloven, maar ze staat bij mij de ramen te lappen.

Maartje: Als ik mijn laatste seconde op dit ondermaanse verbruikt heb en ik kom daarna ergens waar figuren rondlopen als Snoet, dan weet ik dat ik in de hemel ben.

Monique: Een zeldzaam lief mens, hè.

Maartje: Hé Elza, ben ik soms een weeskind? (*Elza, die net af wilde, komt terug en herstelt de fout*)

Monique (*tot Maartje*): Ho ho freule, op diè titel mag alleen "ik" aanspraak maken.

Maartje (*lachend*): Of je gelijk hebt... Maar Monique, nu eens in ernst: heb jij je in al die jaren ooit wel eens echt een weeskind gevoeld?

Monique: Ben je mal. Pa en ma, of, om het maar eens precies te zeggen: jòùw pa en ma, hebben me nooit dat gevoel gegeven.

Maartje: Toen we klein waren heb zelfs "ik" het nog niet geweten. Heb

altijd gedacht dat we gewoon zusters waren.

Monique: Ik heb het ook nooit anders ervaren. En achteraf bekeken geloof ik dat ik meer geluk heb gehad dan menig ander die wel haar ouders gekend heeft. Een engel van een man...

Ralf: Dankjewel! Maar voor alle zekerheid moet ik je er toch op attent maken dat ik nog leef.

Monique: ...een schat van 'n zoon en dan ook nog het geluk dat ik samen met mijn "zus" kan wonen (*nikt hierbij richting Maartje*), in het huis waarin ik ben opgegroeid.

Maartje: Zo hebben onze ouders, God hebbe hun ziel, het zich ook gewenst. En ik voor mij kan hetzelfde... (*inmiddels Snoet op met een stuk goed, van kamer rechts af in links*) Alsjeblieft Snoet, laat toch. Waarom hebben we anders Elza? Je zou onderhand ook wel eens een beetje aan je jaren moeten gaan denken.

Snoet: 'n Kleinigheidje nog, ik ben zo klaar. En dan moet ik er trouwens ook weer vandoor.

Maartje: Goud waard dat mens

Monique: 'n Juweeltje. Ik zou niet geweten hebben wat ik toendertijd, toen je zo ziek thuiskwam na de bevalling van Josje, met je had moeten aanvangen.

Maartje (*in de verte*): Ja ja, als ik ooit geboft heb dan was dat op het moment dat Snoet me beloofde haar baan te zullen opzeggen om mij te komen helpen.

Monique: En niet jij alleen hebt toen geboft, maar ik ook, want toen ik kort daarna Ronnie kreeg was ik maar wat blij zo'n ervaren hulp bij de hand te hebben.

Maartje: Maar toch blijf ik het vreemd vinden.

Monique: Wat?

Maartje: Och, daar hebben we het toch al vaker over gehad.

Monique: Oh, je bedoelt dat van haar betrekking.

Maartje: Hoofd van de kraamafdeling... wie gaat nu zo'n schitterende baan opgeven om ergens voor dienstmeisje te gaan spelen?

Monique: Ik blijf er bij dat het gewoon goedheid van 't mens is geweest.

Maartje (*in zichzelf*): God, als ik nog aan die dagen in het ziekenhuis denk... een haartje heeft het toen maar gescheeld of jullie hadden me van daaruit naar het kerkhof...

Monique (*vlug onderbrekend*): Ander onderwerp alsjeblieft! Denk liever aan dat moment waarop jij, na zo lang in coma te hebben gelegen, eindelijk je ogen opendeed en ons meteen de lachstuipen bezorgde. Ik hoor 't nù nòg! Eèn enkel woordje maar, beverig en iel, maar duidelijk verstaanbaar: (*probeert het na te doen*) "Snoetje". We hebben ons haast rotgelachen.

Maartje (*glimlachend*): Snoets gezicht was toen het eerste wat ik zag, omdat ze over me heengebogen stond, en ze had toen nog een echt poppesnoetje.

Monique: Ze heeft er op dat moment zelf ook om gelachen, maar toen ze die naam bleef houden, merkte ik, toen we er later van lieverlede Snoet van gemaakt hadden, toch wel enige opluchting bij haar.

Maartje: Tja, moet je nagaan, twintig jaar geleden.

Monique: Bijna eenentwintig, want Josje en Ronnie worden binnenkort meerderjarig.

Maartje: Mensen nog aan toe, wat vliegt de tijd.

Monique: Zeg dat wel. Langzaamaan worden we oud... Maar Snoet houdt zich nog goed, dat zul je toch met me eens zijn.

Maartje: Nou nou... zeker, ze blijft nog dapper stand houden, maar je ziet haar toch wel minder worden hoor... Als ik nog denk aan de eerste vijf jaren dat ze hier vast in huis was... niet stuk te krijgen... maar ze heeft intussen toch ook wel moeten inleveren.

Monique: Dat is waar. Maar ze "blijft" nog altijd komen, de lieverd.

Ralf: Om te spioneren natuurlijk.

Monique: Snoet? Maak je niet belachelijk man. Dat mens is de goedheid zelve.

Vic (*olijk*): Kan wel zijn, maar ik houd het ook op spionage. Die komt natuurlijk om jullie in de gaten houden, en om te zien of wij ook goed verzorgd worden, nietwaar Ralf. Ze kent jullie immers door en door.

Maartje (*gemaakt kwaad, de voordeur bel gaat*): Moet je die nou horen. Net of jullie hier ook maar het geringste tekort komen.

Monique: Wie zal dat nu weer zijn?

Vic: Toch niet weer die Belg hoop ik.

Maartje: Beslist niet, want die was zowat tien minuten geleden nog hier, (*tilt boeketje op*) kijk maar, en bovendien heeft hij het tegenwoordig al zó geregeld, dat hij meteen achterom komt.

Vic: Ook dàt nog! Vandaag of morgen pak ik die paljas bij z'n lurven en gooi 'm er vierkant uit. Dat koeterwaals van die gast begint me zo langzaam aan op m'n zenuwen te werken.

Maartje: Wat we met diè flierefluiter aan moeten... Ofschoon Josje duidelijk laat merken dat ze niets van 'm hebben moet, blijft hij tòch regelmatig komen.

Ralf: Hij is immers ook veel te oud voor jullie Josje.

Monique: Zou het echt een baron zijn?

Maartje: Hij beweert het in elk geval wel.

Elza (*in doorgang*): Of er nog iets van veters of elastiek nodig is.

Monique: Elza, alsjeblijft!

Elza: Alsjeblijft wel of alsjeblijft niet?

Monique: Nee Elza, we hebben niets nodig!

Maartje: Een zeldzame oen. Die moet bij het uitdelen van de hersens toch wel heel ver achteraan gestaan hebben.

Monique: Dat kan wel zo zijn, maar er zit voor geen vijf cent kwaad in, en op haar werk valt niets aan te merken. En je moet ook niet vergeten dat we haar maar voor 'n habbekrats hebben, want om geld of goed maalt ze niet.

Maartje: Net zo min als om mannen. Niets heb ik ooit in die richting gemerkt.

Monique: Ik ook niet... (*peinzend*) Niettemin...

Maartje: En?

Monique: Ik weet niet... het kan zijn dat ik het me inbeeld, maar soms heb ik de indruk dat zij Ronnie, mèt dat hij ouder wordt, steeds meer gaat vertroetelen.

Maartje: Denk je? (*lachend*) Daar zal hij dan wel dankbaar misbruik van maken... Zo zie je maar weer dat het nog altijd klopt: wat Snoet doet is altijd goed.

Monique: Dat weten we allemaal. Maar hoezo in dit verband?

Maartje: Snoet is het immers geweest die ons Elza toen zo enthousiast heeft aanbevolen, weet je dat niet meer?

Monique: Och ja... dat klopt.

Maartje: Maar zeg, wat ik je altijd al...

Snoet (*op van links*): Zo, dat was 't dan weer. Maar nu moet ik toch vlug...

Monique: O nee Snoet, eerst drink je nu op je gemak eens 'n kop koffie.

Snoet: Nee lieverd, nu niet. Een andere keer graag. Maar eh... dat valt me net in... ik heb het al eerder willen vragen, maar dat geheugen van mij... als je ouder wordt... niettemin neem ik aan dat jullie toch al op de hoogte zijn van het goede nieuws?

Maartje: Welk nieuws Snoet? Als het goed is, is het altijd welkom. Vertel op.

Snoet (*glunderend*): Ronnie en Josje verkeren met elkaar.

Vic (*verwonderd*): Maar Snoet, wat maak je me nu? Dat doen ze toch al zo oud als ze zijn. Ze wonen hier immers naast elkaar, en ze zijn met elkaar opgegroeid.

Snoet: Nee nee, dat bedoel ik niet. Dit is anders. Ze zijn verliefd op elkaar, ze houden van elkaar, is dat niet heerlijk? Compleet met handjes vasthouden, kusjes en de hele verdere reutemeteut.

Maartje (*ontzet, net als de drie anderen overeind schietend*): O nee, 't zal niet wáár zijn!

Ralf: Dat kàn niet! Ik bedoel dat moet... dat moet...

Snoet: Zo te horen wisten jullie het dus nog niet... zie je wel... blij toe dat ik de eerste ben die jullie het verblijdend nieuws heeft mogen vertellen.

Monique (*ontzet*): Maar daar moet toch iets tegen... Snoet!!!

Vic (*ontzet*): Een regelrechte ramp! Dat mogen we niet...

Snoet (*verwonderd*): Ja zeg, dat het een verrassing voor jullie is kan ik begrijpen, maar ik krijg haast de indruk dat jullie het er niet mee eens zijn... En dat zal toch niet wáár zijn... Tenzij jullie natuurlijk gehoopt hebben op een betere partij voor de kinderen... Maar dat zou dan toch niet erg complimenteus ten opzichte van elkaar zijn, niet?

Ralf (*als boer met kiespijn*): Nee nee Snoet, dat is 't niet. Maar het komt zo onverwacht, begrijp je.

Maartje (*idem*): Zo opeens Snoet... weet je, ik zal nog even aan het idee moeten wennen.

Monique (*idem*): Het is tenslotte je eigen kind Snoet, en als je dan plots geconfronteerd wordt met het feit dat het opeens volwassen geworden is...

Vic (*idem*): Zoals Monique zegt Snoet... Ik als vader weet ook niet goed hoe ik dat...

Snoet (*af midden, gerustgesteld*): Gelukkig, ik dacht al dat er iets aan de hand was. Jullie reageerden zo vreemd op het heuglijke feit... (*vrolijk*) Kunnen we binnenkort gegarandeerd bruiloft vieren... Maar kom, ik moet gaan, tot ziens (*af*).

Maartje (*dof*): Ja ja, tot dan.

Vic (*dof*): Leuk dat je weer geweest bent.

Monique (*dof*): Tot ziens Snoet.

Ralf (*dof*): En bedankt nog... (*binnensmonds*) voor het prettige nieuws.

Maartje (*stroef*): 't Is eh... Ik bedoel, het weer is nu toch wel best, niet?

Ralf (*stroef*): Mag ook wel na zo'n strenge winter.

Monique (*stroef*): De tomaten staan er in elk geval goed bij.

Vic (*stroef*): De radijsjes ook, dat moet ik zeggen.

Maartje (*stroef*): De dennen moeten weer eens bijgesnoeid worden.

Ralf (*stroef*): Weet niet of dat wel kan in deze tijd van het jaar.

Monique (*stroef*): En het tuinhuisje moet ook eens...

Ronnie (*stoeiend met Josje op door midden*): Oh, hallo.

Josje: Ook eh, hallo.

Ronnie We hebben een beetje gewandeld met z'n tweeën.

Josje: Ja ja, met z'n tweeën... samen.

Ronnie: Het weer is er nu best voor.

Josje: O ja, heerlijk!

Ronnie: Maar toen kregen we opeens zin in koffie... Hé, horen we er niet meer bij?

Josje (*kijkt rond*): Vier kopjes maar.

Ronnie (*kijkt naar de vier*): Zeg, wat is met jullie? Zijn jullie soms aan het mediteren?

Josje: Misschien zijn we wel midden in een herdenkingsbijeenkomst terecht gekomen.

Vic (*opstaand, neemt Josje bij de hand en mee af naar links*): Wat denk je vrouw, zullen we niet eens...

Maartje (*springt op, gehaast*): Ja ja kom maar, want ik heb nog van alles te doen.

Ralf (*ook opgestaan, dirigeert Ronnie af naar rechts*): Kom jij eens mee vriend, ik denk dat wij eens een babbeltje moeten maken.

Josje (*tegenstribbelend*): Zeg zeg, wat is er aan de hand?

Ronnie (*tegenstribbelend*): Het lijkt wel of ze hier net 'n begrafenis geregeld hebben.

Vic: Kom kom... (*alle drie af*)

Ralf: Allee jij... (*alle twee af*)

Elza (*op midden, met tablet om kopjes op te halen*): Hé, niemand heeft z'n koffie opgedronken. Was er iets mee?

Monique: Ja er wàs iets, maar niet met de koffie.

Elza: En hoe moet het dan nu met het opruimen?

Monique: Elza, alsjeblieft!

Elza: Alsjeblieft wèl opruimen of alsjeblieft niet?

Monique (*ogen ten hemel*): Elza, neem mee die handel! (*Elza ruimt op, Monique zorgelijk met hoofd in haar handen*)

Vic (*op van links, wacht tot Elza door midden af is*): God Monique, wat nu?

Monique (*moedeloos*): Man, vraag me eens wat gemakkelijks.

Vic: Al die jaren geen enkele reden tot ongerustheid en nu opeens dit.

Monique: Hoe halen die kinderen het in hun hoofd?!

Vic: We hadden het moeten zien aankomen Monique en maatregelen moeten nemen.

Monique: Dat hadden we beter eenentwintig jaar geleden kunnen doen.

Vic: Zeg dat wel, zeg dat wel... Als de konijnen hebben we ons toen gedragen... als ik daar nog aan denk... Niettemin, het was toch niet echt ernst... Voor mijn gevoel was het vooral het avontuur dat lokte.

Monique: Zeker, toen wel ja. Maar het wàs en blijft nog altijd overspel.

Vic: Nee nee, zo zou ik het niet willen noemen. Ik blijf er bij dat het toeval dat indertijd zo voor ons geregeld heeft.

Monique (*beetje dromerig*): Als jij toen niet naar die heetwaterbronnen in Italië had gemoeten voor die kuur...

Vic: En jij niet tegelijkertijd voor die cursus in Ischia had ingeschreven...

Monique: En wie had nu ooit kunnen denken dat we daar zo dicht bij elkaar zouden wonen?

Vic: Zie je wel, puur toeval, want afgesproken hadden we niets.

Monique (*beetje dromerig*): Ik kan me nog goed herinneren dat we toen

een geweldig mooi voorjaar hadden.

Vic: En dan dat knusse laantje met die bankjes allemaal.

Monique (*beetje dromerig*): In één daarvan heb jij nog onze voorletters gekerfd, dat weet ik nog goed.

Vic: Wat dacht je van mij. Ik heb me toen met dat verdomde mes lelijk in m'n vingers gesneden.

Monique (*weer nuchter*): Niet alleen met dat mes, want het resultaat van dat gekerf wil nu met je dochter trouwen. (*angstig*) Stel je voor dat daardoor alles aan het licht komt! Vic, ik mag er niet aan denken!

Als u het hele stuk wilt lezen dan kunt u via www.toneeluitgeverijvink.nl de tekst bestellen en toevoegen aan uw zichtzending.

Voor advies of vragen helpen wij u graag.

 info@toneeluitgeverijvink.nl

 072 5112407

“Samenspelen” is ons motto